

Arrest

nr. 216 327 van 1 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 mei 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart als ouder van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. Op 9 juli 2018 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.01.2018 werd ingediend door:

Naam: M

Voornaam: J

(...)

Nationaliteit: Tunesië

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

Uit artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het familielid van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40bis, § 2, dat zelf geen burger van de Unie is, zoals betrokkene in casu, in principe een geldig paspoort moet voorleggen en in voorkomend geval voorzien van een geldig inreisvisum. In casu blijkt echter dat betrokkene haar paspoort NR W888123 voor, afgeleverd op 07.03.2012 slechts geldig was tot 06.03.2017.

Betrokkene heeft bij haar aanvraag onder meer de geboorteakte van de referentiepersoon bijgebracht. Het voorliggen van de geboorteakte is onvoldoende. Een geboorteakte is kennelijk niet gelijk te stellen met een identiteitskaart/paspoort. Hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde. In casu gaat het dan nog niet eens over de geboorteakte van betrokkene zelf, maar 'slechts' over deze van de referentiepersoon. Deze geboorteakte van de referentiepersoon kan bovendien enkel dienstig worden voorgelegd om de verwantschap te bewijzen.

Aangezien betrokkene nalaat een paspoort over te leggen conform voornoemde wetsartikelen voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster zet uiteen dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is daar niet op een afdoende wijze wordt aangeduid waarom het door verzoekster neergelegde paspoort niet kan worden weerhouden als een geldig bewijs van haar identiteit.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

2.3. Verzoekster diende op 12 januari 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart als moeder van een Belgisch minderjarig kind.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op (oud) "*artikel 40ter van de wet van 15.12.1980*". Volgens de verwerende partij stelt dit (oud) artikel dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft '*de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*' (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag volgende documenten voegde:

- een Tunesisch paspoort, afgeleverd op 7 maart 2012 en geldig tot 6 maart 2017;
- een geboorteakte van haar Belgisch minderjarig kind.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt geweigerd. Daarbij wordt gemotiveerd dat aangezien verzoekster geen geldig paspoort heeft voorgelegd conform artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) juncto artikel 41, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Evenwel blijkt uit de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing steunt, dit is (oud) "*artikel 40ter van de wet van 15.12.1980*", geheel niet dat een "*geldig paspoort*" vereist is. Er blijkt uit voormeld artikel enkel dat "*een identiteitsdocument*" moet worden voorgelegd. Deze wetsbepaling is bijgevolg zeer duidelijk: het volstaat dat ouders van Belgische minderjarige kinderen hun identiteit aantonen door middel van "*een identiteitsdocument*" zonder meer. Enige geldigheidsvereiste voor wat betreft het identiteitsdocument kan in de voormelde wetsbepaling niet worden gelezen.

De verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet om vervolgens te stellen dat een "*geldig paspoort*" is vereist. Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet is hier immers niet van toepassing daar dit artikel enkel betrekking heeft op "*familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn*" wat verzoekster niet is. Verzoekster heeft in casu immers een aanvraag ingediend voor een verblijfsrecht in functie van haar Belgisch minderjarig kind en dit in toepassing van het specifieke (oud) "*artikel 40ter van de wet van 15.12.1980*" dat enkel "*een identiteitsdocument*" vereist.

Aan deze duidelijke wetsbepaling van de Vreemdelingenwet kan evenmin afbreuk worden gedaan door middel van een verwijzing naar artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. De Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart (in casu (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet). Een bepaling van een

uitvoeringsbesluit kan geenszins primeren op duidelijke en bindende voorwaarden, zoals in casu, die bij wet zijn voorzien.

De Raad herhaalt dat (oud) "*artikel 40ter van de wet van 15.12.1980*" waarop de bestreden beslissing steunt op zich duidelijk is: de vader of de moeder van de minderjarige Belg dient zijn of haar identiteit te bewijzen aan de hand van "*een identiteitsdocument*", zoals overigens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing kan worden gelezen.

Het wordt niet betwist dat verzoekster een Tunesisch paspoort heeft voorgelegd noch wordt betwist dat een paspoort "*een identiteitsdocument*" is. De vaststelling dat het Tunesisch paspoort slechts geldig was tot 6 maart 2017 is in het licht van (oud) "*artikel 40ter van de wet van 15.12.1980*", waarop de bestreden beslissing steunt, niet relevant voor de vaststelling of is voldaan aan de wettelijke verplichting om "*een identiteitsdocument*" voor te leggen ten bewijze van de identiteit.

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd in het licht van (oud) "*artikel 40ter van de wet van 15.12.1980*", waarop de bestreden beslissing steunt.

Verzoekster kan worden bijgetreden in haar betoog. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

De nota van verweerder die in wezen neerkomt op het herhalen van de motieven van de bestreden beslissing, kan omwille van de hierboven uiteengezette redenen niet anders doen besluiten.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verdere bespreking van overige onderdelen van het eerste middel en overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES